

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 737/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť štátneho podniku L., B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. M., Z., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10 Co/37/2012 z 20. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť štátneho podniku L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2012 faxom a 10. októbra 2012 poštou doručená sťažnosť štátneho podniku L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co/37/2012 z 20. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že G. sa ako navrhovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi domáhala voči Slovenskej republike, zastúpenej Slovenským pozemkovým fondom, ako odporcovi v prvom rade a sťažovateľovi ako odporcovi v druhom rade vydania nehnuteľnosti na základe zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam. Navrhovateľka počas konania vzala svoj návrh voči sťažovateľovi v celom rozsahu späť a Okresný súd Svidník (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 4 C/102/2007-195 z 8. decembra 2011 konanie vo vzťahu k sťažovateľovi zastavil. O trovách konania vo vzťahu k sťažovateľovi rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 4 C/102/2007-214 z 8. februára 2012, ktorým nepriznal účastníkom náhradu trov konania, čo odôvodnil tým, že predmetom konania bolo napravenie krivdy a vydanie odňatého majetku cirkvi, pričom sťažovateľ je „štátnym subjektom“. Proti uvedenému rozsudku sa v časti výroku o trovách konania odvolal okrem navrhovateľky, ktorej napriek jej úspechu vo veci tiež okresný súd nepriznal náhradu trov konania, aj sťažovateľ. Podľa názoru sťažovateľa mu mal okresný súd priznať náhradu trov konania, pretože v prípade späťvzatia žalobného návrhu v zásade platí, že navrhovateľka procesne zavinila zastavenie konania, a preto je povinná nahradiť odporcovi (sťažovateľovi) trovy konania. Podľa neho tiež nebol dôvod na výnimočné nepriznanie trov konania, keďže nenastali žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa.

Uznesením krajského súdu č. k. 10 Co/37/2012-268 z 20. júna 2012 bol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, t. j. vo výroku o náhrade trov, potvrdený ako vecne správny. Podľa napadnutého uznesenia krajského súdu *„Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti, t. j. vo výroku o náhrade trov konania. Pokiaľ ide o tvrdenie, že navrhovateľ bol nepripravený na podanie žaloby, s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje. Z dôkazov vyplýva, že reštitučný nárok uplatnil na základe podkladov, ktoré mu boli vydané z katastra nehnuteľnosti.*

V katastri nehnuteľnosti parc. č... bola vedená ako lesný pozemok. Z výpisu z pozemkovej knihy vyplýva, že les a pasienok G. vlastníctvo Československý štát v správe Krajskej správe lesov P., podľa pridelenej listiny z 2. 6. 1960 a vlastníctvo gréckokatolícky farár v B. 1/1. Taktiež z identifikácie parciel zo dňa Správy katastra S. č. j.. odvolací súd zisťuje, že uvedený list vlastníctva č... – čiastočný, parcelné číslo... z pozemkovoknižnej vložky..., je vedený druh pozemku ako lesný pozemok. Výzvou zo dňa 20. 4. 2006 navrhovateľ vyzval na vydanie nehnuteľnosti odporcu v 2. rade. Odporca v 2. rade nepoukázal na to, že predmetné nehnuteľnosti nevlastní, resp. že ich neužíva a taktiež žalovaný v 2. rade poukázal na list vlastníctva č..., z ktorého vyplýva, že táto parcela je neidentická a je potrebné geometrické zameranie.

Na základe takto zisteného skutkového stavu odvolací súd nezistil dôvod pre zmenu právneho názoru súdu prvého stupňa a zmenu rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti, t. j. vo výroku o náhrade trov konania. Má za to, že prvostupňový súd vo veci správne rozhodol, ak nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov prvostupňového konania. Navrhovateľ bol vo veci úspešný, avšak s poukazom na to, že ide o rozpočtovú organizáciu, podobne aj na tvrdenie odporcu v 2. rade, ktorý i napriek tomu, že tvrdí, že za jeho straty nezodpovedá štát, odvolací súd zastáva názor, vzhľadom na predmet konania, ako aj samotné konanie, t. j. jeho priebeh, sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešným účastníkom. Odporca v 2. rade netvrdil v priebehu konania, že nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností a z dôkazov nevyplýva opak. Tieto skutočnosti boli zistené až na základe spracovaného geometrického plánu. Z tohto dôvodu odvolací súd má za to, že v danom prípade je dôvodné, aby náhradu trov konania znášal každý účastník zo svojho s poukazom na priebeh súdneho konania.“. Náhradu trov odvolacieho konania krajský súd nepriznal ani navrhovateľke, ani sťažovateľovi vzhľadom na ich neúspech v odvolacom konaní.

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť, ktorou sa domáha, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a následne v konaní vo veci samej vyslovil, že ním došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu

a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Zo sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je odlišný právny názor sťažovateľa na výklad a aplikáciu pravidla o výnimočnom nepriznaní náhrady trov konania podľa § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a s tým súvisiaca namietaná arbitrárnosť a nedostatočná odôvodnenosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa sťažovateľa krajský súd nesprávne rozhodol o trovách konania, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie aj v časti „*nepriznanej náhrady trov prvostupňového konania*“ a nepriznal mu ani náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľ tvrdí, že v dôsledku nedostatkov v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 150 ods. 1 OSP ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010), ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov.

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi patrí v zásade do výlučnej kompetencie týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. IV. ÚS 170/08, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 64/09, III. ÚS 249/2011, I. ÚS 5/2011).

Tento záver sa vzťahuje zvlášť na rozhodovanie podľa § 150 ods. 1 OSP, použitie ktorého je výnimkou z pravidla náhrady trov konania úspešným účastníkom, pretože iba v prípade, že všeobecný súd dospeje k záveru, že v okolnostiach danej veci existujú dôvody osobitného zreteľa, nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Vymedzenie obsahu tohto právneho pojmu (dôvody hodné osobitného zreteľa) je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu v zásade neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa umožňujúcich aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že úvaha všeobecného súdu o tom, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad (teda že sú dôvody na aplikáciu § 150 ods. 1 OSP splnené, pozn.), musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnená, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať črty svojvôle (m. m. III. ÚS 192/09). Ak však konečné rozhodnutie súdu o predmetnej otázke je založené na čo len minimálnej miere racionálnych argumentov podložených zistenými skutkovými okolnosťami, potom nemožno považovať také rozhodnutie za prejav svojvôle či zjavnej neodôvodnenosti (III. ÚS 249/2011).

Sťažovateľ tvrdí, že žalobný návrh voči nemu bol zo strany navrhovateľky podaný nedôvodne, a uvádza, že *«sa nestotožňuje s právnymi závermi odvolacieho súdu pri nepriznaní náhrady trov prvostupňového i odvolacieho konania z dôvodu použitia, ustanovenia § 150 ods. 1) O. s. p., ktoré súd odôvodnil konštatovaním, že v danej veci ide o naprávanie krívd v reštitučnom konaní a sťažovateľ je štátnym podnikom, preto znáša*

svoje trovy, konanie je oslobodené od súdnych poplatkov a vzhľadom na samotné konanie, t.j. jeho priebeh sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Z ustanovenia § 150 nevyplýva, že dôvody hodné zreteľa je možné spájať bez ďalšieho s existenciou reštitučného zákona a samotné reštitučné konanie nezakladá výnimočnosť samo osebe (I. ÚS 248/2010 zo dňa 21. 10. 2010). Pokiaľ odvolací súd za dôvod hodný zreteľa považoval skutočnosť, že sa jedná o reštitučný spor, treba uviesť, že vôľou zákonodarcu pri prijímaní reštitučných zákonov bolo síce naprávanie majetkovej krivdy a nijako tým nezaťažiť oprávnené osoby, avšak nie na úkor nedôvodných žalôb, ako to bolo v tomto prípade.

Nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa ani tá okolnosť, že sťažovateľ je štátnym podnikom... náklady, spojené s reštitučným konaním znáša sťažovateľ z vlastného hospodárenia na vlastný účet bez možností akejkoľvek kompenzácie zo strany štátu...

Dôvodom hodným osobitného zreteľa nie je ani skutočnosť, že reštitučné konanie je oslobodené od správnych a súdnych poplatkov..., táto skutočnosť nemá nič spoločné s právnym nárokom na náhradu trov konania pre úspešného účastníka, tvrdenie súdu v tomto smere nemá oporu v zákone (analógia uznesenie NS SR 6 Obo 181/2007, 6 Obo 103/2008).

Ustanovenie § 150 ods. 1) O. s. p. nie je možné považovať za predpis, ktorý zakladá jeho voľnú možnosť aplikácie, ale o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je možné pri rozhodovaní o náhrade trov konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 150 O. s. p. preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (uznesenie NS SR z 28. 01. 2010 sp. zn. 2 M Odo 17/2009).

Predmetný súdny spor nebol ničím výnimočným ani ojedinelým, navrhovateľ v minulosti podal množstvo súdnych žalôb na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa z. č. 161/2005 Z. z., ktoré po zistení „nedôvodnosti“ neskôr bol nútený vziať späť, pričom ani jeden konajúci súd v uvádzaných prípadoch pri rozhodovaní o náhradách trov konania v prospech sťažovateľa neaplikoval ustanovenie § 150 ods. 1) O. s. p., a to ani

samotný Krajský súd v Prešove v iných senátnych zloženiach sa nestotožnil s možnosťou použitia ustanovenia § 150 ods. 1) O. s. p.

Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu napadnutého touto sťažnosťou v potvrdzujúcom výroku o nepriznaní náhrady trov konania prvostupňového konania a v časti vo výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania sťažovateľovi, voči ktorému bol žalobný návrh v celosti vzatý späť, je z hľadiska práva nespreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené...

Motivácia navrhovateľa podať žalobný návrh „z opatrnosti“ nezakladá výnimočnosť postavenia navrhovateľa a ani dôvody hodné osobitného zreteľa pri posudzovaní nároku na priznanie náhrady trov konania pri späťvzati žalobného návrhu.

Zistenie navrhovateľa v priebehu súdneho konania, že žaloval chybné, vedúce k následnému späťvzatiu žaloby ho nezbaňuje procesnej zodpovednosti na zastavení konania s právnymi následkami niest' za svoje konanie aj dôsledky v podobe povinnosti nahradiť trovy zastaveného konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p.».

Z už uvedeného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd odôvodnil svoj záver o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľovi nielen s ohľadom na charakter uplatneného nároku, ale aj vzhľadom na správanie sťažovateľa v konaní („Odporca v 2. rade netvrdil v priebehu konania, že nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností a z dôkazov nevyplýva opak. Tieto skutočnosti boli zistené až na základe spracovaného geometrického plánu.“).

Bez toho, aby ústavný súd skúmal, či sťažovateľ v priebehu konania pred všeobecnými súdmi tvrdil, že nie je vlastníkom nehnuteľností (ako to uvádza napadnuté uznesenie krajského súdu), alebo či z rôznych dôvodov tvrdil, že nie je pasívne legitimovaným účastníkom konania (ako to uvádza sťažovateľ), je ústavný súd toho názoru, že aplikácia § 150 ods. 1 OSP založená nielen na výnimočnosti predmetu konania alebo pomerov na strane účastníkov, ale zohľadňujúca aj postup sťažovateľa v konaní je v okolnostiach danej veci odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a zrozumiteľne). Krajský súd vo svojom uznesení dostatočným spôsobom odôvodnil, ktoré okolnosti považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa zakladajúce uplatnenie § 150

ods. 1 OSP vo vzťahu ku konaniu pred súdom prvého stupňa. Ústavný súd považuje za ústavne udržateľné aj odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania poukazujúce na neúspech účastníkov v odvolacom konaní. Navyše, sťažovateľ neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré by výrok v tejto časti nemal byť odôvodnený ústavne konformným spôsobom.

Podľa názoru ústavného súdu nie sú právne závery uvedené v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu v časti týkajúcej sa potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa v časti o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľovi v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné ani za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a preto ich ústavný súd nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať ani ich prípadne nahrádzať vlastnými.

Opačný záver nevyplýva ani z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 248/2010 z 21. októbra 2010, na ktorý sťažovateľ odkazuje. Ústavný súd v uvedenom náleze konštatoval, že preskúmaný rozsudok je v časti výroku o náhrade trov konania nepreskúmateľný, resp. vnútorne si odporujúci, a teda z pohľadu ústavného prieskumu arbitrárny a zjavne neodôvodnený. Dôvodom takého záveru bola tá okolnosť, že všeobecný súd odôvodnil aplikáciu § 150 ods. 1 OSP iba tým, že účastník v konaní si uplatňuje reštitučný nárok („*Podstatným je..., že si žalobca uplatnil ako oprávnená osoba zákonné právo na vrátenie vlastníctva prezumované mu zák. č. 161/2005 Z. z.*“). Všeobecný súd v danom prípade dostatočne nevysvetlil dôvody hodné osobitného zreteľa, prečo nepriznal inak úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania. Na rozdiel od uvedeného nálezu v okolnostiach danej veci je záver krajského súdu odôvodnený nielen samotným reštitučným nárokom, ale aj postupom sťažovateľa v konaní pred všeobecnými súdmi.

Podľa názoru ústavného súdu interpretácia a následná aplikácia § 150 ods. 1 OSP na prípad sťažovateľa nemá charakter extrémneho vybočenia z pravidiel rozhodovania o trovách občianskeho súdneho konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by signalizovala, že by napadnutým uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľa, a preto sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti v celom rozsahu nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013